

Lehce „ crazy „ turnaj ve znamení hranolek a čokolády

Více než povedený závěr sezóny čekal na tým U16 při startu na turnaji ve Wanze. 15 týmů děvčat / Belgie, Holandsko, Francie, Anglie, Slovensko, Česko / a dvě kategorie chlapců – dalších 30 týmů – to už je pořádná nálož v jedné hale o čtyřech hřištích. Pořadatelé však svůj 14. ročník turnaje zvládali bez komplikací a překvapivě i bez zmatků, tolik typických například pro francouzské turnaje.

Vzhledem k velkému počtu týmů a utkání se hrálo ve zkráceném formátu 2x15 minut hrubého času / vtipným řešením byla společná časomíra při všechna 4 hřiště, která tím pádem nemohla brát ohledy na nečekané situace, time-outy, zakutálené míče a podobně. Občas samozřejmě vznikaly drobné nespravedlnosti, ale taková byla pravidla.

Zvláštní kapitolou byli rozhodčí. Regionální valonská federace rozhodčích pojala tento turnaj jako školicí pro mladé rozhodčí – odhaduji tak 16-18 let, takže jich bylo plno, na každý zápas nová dvojice, k tomu vždy na každém zápase supervizor a video, u něhož pak rozhodčí utkání rozebírali. Skvělý nápad – nezkušenost mladších rozhodčích sice občas byla znát, navíc při hrubém čase nemělo smysl pořád hru zastavovat pro fauly, takže zápasy byly hrané pořádně od podlahy, ale pro výchovu rozhodčích neocenitelná věc. Všechny náklady na rozhodčí nesla asociace rozhodčích, čili významná úspora pro pořadatele a o starost méně.

Dalo by se napsat, že by si například zdejší asociace rozhodčích mohla vzít příklad, ale pochybuji, že tenhle článek bude někdo z jejich manažerů číst.

Vedlejším produktem tohoto semináře pak bylo, že kromě desítek mladých chlapců v dresech se na turnaji pohybovalo ještě dalších odhadem dvacet mladých chlapců v šedém ☺.

Schéma turnaje se nezměnilo od roku 2005, kdy jsme tady startovali poprvé, hraje se v režimu čtvrtek-sobota-neděle, pátek je tedy volno, které se nám hodilo k výletu do Bruselu. Překvapilo mě, jak se celkem snadno v Bruselu jezdí autem / tedy pokud neskončíte v dosti podezřelé čtvrti, jako my /, jinak to byla turistická návštěva po trase Grande Place – trička – zmrzlina- čokoláda – fontánový chlapeček – Atomium. Den zakončila diskotéka, kde jsme – jak jinak – hráli hlavní roli ☺.

No a jaký byl vlastně basketbal a naše výsledky ? Zápasy měly rychlý spád a podobaly se bleskovému šachu – na žádné opravy nebyl čas, komu uteklo deset bodů, už byl bez šance je dohnat. Tomu se musela přizpůsobit i hra – zpevnit doskok a snažit se o snadné koše z protiútoků. Na menším hřišti to bylo občas obtížné, ale obě rozehrávačky i Markéta se snažily a posílaly míče s větším nebo menším úspěchem dopředu. Hráčky, kterým vyhovuje poklidnější basketbal se střelbou zvenku, měly menší možnost uplatnění, už proto, že na nějaké zastřelování prostě nebylo kdy.

V úvodním zápase jsme měla naštěstí slabšího soupeře – Holanďanky z Aalstu – po poločasovém vedení 30:4 jsme ale dost polevili a přizpůsobili se zbytečně málo pohledné hře. Druhé utkání jsme odehráli s 1. týmem Rennes / Francie /. I tady jsme v poločase vedli 19:14, zbytečné ztráty ve druhé části nás však stály náskok a přestože jsme z minus šesti dotáhli na dva body rozdílu, čas už běžel příliš rychle – prohráli jsme 27:29. Třetí zápas téhož dne nám přivedl do cesty první z belgických týmů – Spirou. Už zvyklejší na zběsilé tempo turnaje jsme nepodlehli ani bouřlivé atmosféře rodičů / - viz video na fb – díky Alčo / a s dosti kvalitním soupeřem zvítězili 28:22

V sobotu jsme se potkali s dalšími Belgičankami – Profondelle / že vám ta jména nic neříkají ? – zřejmě to bude tým, že naše zeměpisná znalost malých měst ve Valonsku je chatrná a pak také tím, že – stejně jako ve Francii – v každém takovém městečku velikosti Brodku u Přerova či Šternberka funguje basketbalový klub /. Poslední utkání ve skupině nebylo nakonec příliš těžké a my jsme postupovali z druhého místa do další fáze turnaje. Proti nám stálo nejprve druhé družstvo Rennes – opět šikovná děvčata s dostatečnou výškou i technikou. Vzhledem ke zdravotním potížím nenastoupila Barča a přestože Simona zahrála skvěle, byla v doskoku a ve střelbě zpod koše osamocená. Naše soupeřky – pozdější vítězky turnaje – zaslouženě vyhrály.

Sobotní večer zakončil All Star Game, utkání smíšených týmů vybraných hráčů a hráček turnaje – nás zastoupila Míša skvěle, dostala i cenu za MVP v dívčí kategorii, ale popravdě, celý večer byl poněkud dlouhý a únavný a samotný zápas spíš přehlídkou individuálních akcí nebo jen pokusů o ně a svědčil víc o stoupající hladině testosteronu u chlapců než o čemkoli jiném. Děvčata se na zápase příliš nepodílela a devět bodů, které vsítla ve vítězném týmu Míša, bylo naprostou výjimkou.

Posledním dnem byla neděle – ranní zápas proti dalšímu belgickému týmu pro mě neznámého jména, vítězství bez dramatu nás posunulo do utkání o třetí místo proti přece jen většímu klubu z Namur. V celkem sedmém zápase se nám především střelecky moc nevedlo a první

poločas jsme dotahovali rychle a živě hrající soupeřky. Až zhruba dvě minuty před koncem jsme krátkou šňůrou utkání rozhodli – 30:24 pro nás – a celkem překvapivě tak získali příjemné třetí místo.

Hodnocení jednotlivců je vždy nelehké, takže jen pár poznámek : Naší vůdčí osobností byla Míša / kdo také jiný ? / , Barča bohužel po prvním dnu onemocněla a strávila turnaj převážně ve společnosti čaje a sucharů. Simona však hrála za dvě a byla – troufnu si říct – největším příjemným překvapením týmu. Ruža se poučila z prvního zápasu, že převážet míče nestačí a odvážně je dávala z ruky. Markéta bojovala jako vždy – na střelbu čas příliš nebyl, takže nahoru-dolů a dovnitř – vypadala a projevovala se správně zkušeně. Pro některé bylo toho místa a času příliš málo – na velkém hřišti a při menší míře stresu to bude zase jiné. Občasným nečekaným žolíkem se stala Domča L. / Spirou / , Alča nemohla dost dobře zaplašit obraz zraněného kolena / v tom chaosu se nelze divit / z hlavy.

Celkový dojem je tedy víc než pozitivní – nejen výsledkem, ale i hrou si tým U16 výrazně řekl o to, abychom to v U17 přece jen zkusili – byla by škoda přijít o 25 zápasů, které se mohou stát vkladem do zkušenosti jednotlivých hráček.

Ještě jednou uznání belgickým organizátorům, kteří vše zvládli na jedničku. Ubytování vynikající – sice 20 km od místa turnaje, ale po dálnici zvládnutelné snadno, navíc jsme se seznámili se sympatickým týmem z Piešťan, se kterým jsme bungalow o 30 lůžkách sdíleli. Jídlo belgické / tzn. hranolky a mleté maso / ale opět i tady předčil belgický turnaj ty francouzské. Díky pevným začátkům nebyl žádný skluz ani prostoj. Pro vybláznění na závěr sezóny skvělá příležitost k zopakování někdy v budoucnu.